

TALÁLT VERS

Füst Milán

(1888 – 1967)

SZELLEMEK UTCÁJA

Minden ellenemre van. Én nem kívánok többé táncokat,
Olyat nem tudsz mutatni pajtás, – nem, olyat a knidoszi
táncmesterek se tudtak feltalálni,
Sem zenét, – minek nekem? magam csináltam egykor jó egynéhány
dallamot
S azt dúdolgatom, vagy még azt sem. Hallgatok. Az életem javát
sötétben töltöm el,
A mélyen elrejtező, néma férfikort.

E sugallat hűvös. – Mint aki csendes és veszélyes utcán jár kál éjszaka
És abban minden lobogásban volna, – hatvan fáklya tüze ontaná
vad lángjait
A semminek... mert nincs ott senki sem. A szellemek utcája ez!
S még néhány lépés benne s nemsokára vékonypénzű leszel magad is
És régi, kipróbált szived kutyáknak vettetik.

Igen, – szerettem egykor sokmindent: hajósok énekét,
Szédítő, teljes napsütés: aranyrózsáidat...
Mi mindent szerettem, már nem tudom.
Boldog forróság volt nékem ez a földi tűz,
Átjárt, hogy megvacogtatott, borzongtam tőle s jeges éjszakát
Képzelttem hozzá... S ma már éjszakám:
Egyetlen teljességem. – Ne higyjétek, nem sohajtok,
Sőt feledni vágyom minden multamat s még inkább elrejtőzni,
elmerülni abban,

Ami még a jussom itt. Mert annyi jár nekem.
Hogy jobban megismerjelek, ki vagy? – Sötét vagy-e
Kivel a sötétségben oly rég szembenézek, hallgatag király:
rejtélyes elmulás!